

Monolog 2

Nej, det är inget. Jag tror att jag är förälskad i dig. Nej, säg ingenting. Var snäll och säg ingenting. Jag tror att det började för tre veckor sedan. Och det blir bara värre och värre, eller blir bara skönare och skönare - jag vet inte än. *(Paus)* Förlåt mig... Det är som om jag hade drabbats av en fruktansvärd lycka. Jag fryser av kärlek... Jag har legat hopkrupen på sängen med telefonen på magen för att ringa dig, men inte vågat... av rädsla för att rubba - den här känslan.

Först ville jag inte, nej, jag ville inte... det var bara en känsla av välbehag när jag fick en stund för mig själv, när jag satt i bussen eller i soffan på kvällen och tänkte på vad som hänt under dagen och jag märkte att jag började le när jag tänkte på dig, och sedan har det alltså bara blivit starkare... eller så har jag blivit svagare. Nu längtar jag efter den här stunden när Kim har somnat och jag kan släcka lampan och ligga i mörkret och försöka känna dig... Jag är så lycklig då. Titta, jag har nästan inga naglar kvar på den här handen. *(Paus)* Har jag fel? Känner du samma? *(Paus)* Har du känt någonting? Har du också känt någonting?